

ถวายเป็นภัตตาหารรสสวรรค์

หลังจากที่พระสัมมาสัมพุทธเจ้าเสด็จประทับในบ้านของมหาอุคตะเรียบร้อยแล้ว พระอินทร์ได้อาศัยบุญแต่ปางก่อนของมหาอุคตะร่วมกับพุทธานุภาพ และเทวานุภาพของพระอินทร์ รวมกัน ๓ ส่วน บันดาลให้มีแสงสว่างวาบเกิดขึ้นในฝาครอบภัตตาหาร อาหารนั้นปรุงด้วยเนยใส นมข้น เครื่องเทศ ผัก และปลาตะเพียนที่ฉีกเป็นชิ้นเล็กๆ คลุกเคล้ากันอย่างดี รวมกันเป็นข้าวคลุกปลาตะเพียน โดยมีเครื่องเคียงคือผักที่เก็บมาจัดวางอย่างประณีตอยู่ในจานเดียว เมื่อปรุงด้วยการดิงบุญธาตุโอหารสทิพย์แล้ว โอหารสอันเลิศนั้นได้แทรกซึมเข้าไปในทุกอณูเนื้อของภัตตาหาร มีกลิ่นหอมฟุ้งราวกับอาหารของชาวสวรรค์

จากนั้น พระอินทร์ในร่างแปลงจึงเปิดฝาครอบออก พระราชาถึงกับตะลึงงันกับสิ่งที่ได้พบเห็น ภัตตาหารอันประณีตนั้นส่งกลิ่นหอมตลบอบอวล มิใช่แค่เพียงภายในกระท่อมของมหาฤคตะเท่านั้น แต่ยังส่งกลิ่นหอมขจรขยายไปทั่วทั้งเมือง ผู้ที่ได้กลิ่นอันหอมหวานนี้ก็ได้แต่นึกสงสัยว่า “เอ๊ะ วันนี้ได้กลิ่นอะไรหนอ หอมเหลือเกิน” แม้แต่สัตว์เดรัจฉานอย่างเช่น นกหรือผีเสื้อที่โฉบบิน ก็ยังได้กลิ่นหอมฟุ้งนี้ อีกทั้งเหล่าเทวดาที่รักษาพระนครเมื่อมองด้วยทิพยจักขุเห็นดังนี้ ต่างก็เลื่องลือกันถึงความประณีตหอมหวานของภัตตาหารมื้อนี้

เมื่อผู้ที่ยากจนที่สุดในเมืองมีความตั้งใจอย่างแรงกล้าที่จะถวายภัตตาหารแด่เนืองนาบุญอันเลิศ พระอินทร์จะทนได้อย่างไร แล้วยิ่งทรงทราบด้วยทิพยจักขุก็ทรงเห็นว่า พระภิกษุสงฆ์ทั้ง ๒๐,๐๐๐ รูป มีเจ้าภาพหมดแล้ว และไม่มีเจ้าภาพคนใดแบ่งปันพระภิกษุให้แก่มหาฤคตะเลย ยิ่งทำให้พระอินทร์อยากเสด็จลงมาช่วย

อีกประการหนึ่งที่ประจวบเหมาะกัน คือ บุญเก่าของมหาทศตะ
ที่เคยเกื้อกูลพระกัศสปสัมมาสัมพุทธเจ้ามาในอดีต ทำให้เขาปรากฏอยู่ใน
ข่ายพระญาณของพระองค์ ซึ่งพระอินทร์ก็ทรงทราบดีว่า การที่มหาทศตะ
พลาดโอกาสนิมนต์พระมารับภัตตาหารของตนจะกลับกลายเป็นการได้
โอกาสแห่งบุญลาภอันยิ่งใหญ่ไม่มีประมาณ **ดังนั้น แม้ในบางครั้งเรา
อาจมีความรู้สึกผิดหวังกับอะไรบางอย่าง แต่ให้เรารักษาใจไว้ให้ดี
อย่าร้องไห้ตีโพยตีพายให้ใจเศร้าหมอง เพราะความผิดหวังนั้นอาจ
จะนำความสมหวังอันยิ่งใหญ่มาให้กับเราก็ได้** เมื่อเป็นบุญลาภของ
มหาทศตะ พระอินทร์จึงต้องเสด็จลงมาประกอบอาหารด้วยโอชะรสอัน
เป็นทิพย์ และอาหารคือข้าวคลุกปลาตะเพียนนี้เอง ที่ทำให้มหาทศตะ
ติดใจข้ามชาติไปถึง ๑ พุทธันตร

เมื่อพระราชาทอดพระเนตรเห็นภัตตาหารแล้ว ได้แต่ทรงงน
พระทัยว่า ในฐานะที่พระองค์เป็นสุขุมาลชาติ ทรงคุ้นเคยกับการเสวย
พระกระยาหารในวังซึ่งถือว่าเป็นที่สุดของบรรดาอาหารทั้งหลาย ไม่มีใคร
มีอาหารประณีตเท่าๆกับพระองค์ แต่เมื่อมาเทียบกับข้าวคลุกปลาตะเพียน
ของมหาทศตะแล้ว กลับสู้ไม่ได้ ช่างน่าพิศวงยิ่งนัก เมื่อทรงเห็นดังนั้นแล้ว
จึงหมดหวัง ในที่สุดก็เสด็จกลับ

ครอบครัวของมหาทุดตะได้น้อมนำภัตตาหารคือข้าวคลุก
ปลาตะเพียนรสเลิศใส่ลงในบาตรของพระพุทธองค์ ด้วยความปลาบปลื้ม
อย่างหาที่เปรียบไม่ได้ ต่างนั่งเฝ้าดูพระผู้มีพระภาคเจ้าทรงขบฉัน
ปลื้มใจในทุกคำที่ทรงขบฉันด้วยพุทธลีลาอันงดงาม พระผู้มีพระภาคเจ้า
ทรงมีลักษณะมหาบุรุษ ลิ่นรับรสและประสาทรับรู้ของพระองค์ใสกระจ่าง
สามารถรับรสของอาหารทิพย์ได้อย่างเต็มที่ รสที่รับผ่านประสาทจึง
แผ่ซ่านไปทั่วพระวรกาย ผิดกับมนุษย์ธรรมดาที่บางคนลิ้นหนามาก
บางคนหนาปานกลาง บางคนลิ้นบาง ชิมอาหารแล้วการรับรสอาจมี
ผิดเพี้ยนไปบ้าง

มหาทุดตะเห็นพระสัมมาสัมพุทธเจ้าทรงขบฉันภัตตาหาร
ของตนแล้วยิ่งเลื่อมใสและปลาบปลื้มใจ ในยามปกติก็ปลื้มกับพระองค์
ทุกวันอยู่แล้ว แต่ในวันนี้ การที่ตนได้มีโอกาสถวายภัตตาหารแด่
พระพุทธเจ้านั้นนับเป็นที่สุดแห่งความปิติ จึงได้แต่ยิ้มน้อยยิ้มใหญ่

เสร็จภารกิจแล้ว มหาหุตะก็นำบาตรของพระองค์มาล้างให้เรียบร้อย แล้วจึงฟังพระองค์ประทานอนุโมทนาคาถา ทำให้ยิ่งชื่นอกชื่นใจ เมื่อทราบว่าการ ถวายภัตตาหารแด่ทักษิณบุคคลนั้นได้อานิสงส์เป็นอสงไขยอัปमानัง โดยเฉพาะเมื่อถวายแด่พระผู้มีพระภาคเจ้าด้วยจิตเลื่อมใส ผลนั้นจะยิ่งใหญ่ไพศาล อย่างจะนับจะประมาณมิได้ นอกจากนี้ยังจะได้ธรรม ๕ ประการ คือ อายุ วรรณะ สุขะ พละ และปฏิภาณอีกด้วย

กล่าวถึงตอนที่พระสัมมาสัมพุทธเจ้าทรงรับข้าวคลุกปลาตะเพียน จนเต็มบาตรเรียบร้อยแล้วนั้น **บุญญาภิสันทา** คือ ท่อธารแห่งบุญได้เกิดขึ้น เป็นอัตโนมัติ เพราะว่าครบวงจร คือ มีผู้ให้ ผู้รับ วัตถุทาน และเจตนา ครบถ้วน บริสุทธิบริบูรณ์ ก่อนถวายทานก็ปลื้มใจ ระหว่างถวายก็เบิกบาน ครั้นถวายเสร็จ แล้วก็แช่มชื่น แจ่มใส มีความสุข พอถวายทานขาดจากใจแล้วก็ครบวงจร

บุญจากพระสัมมาสัมพุทธเจ้าก็หลั่งไหลมาสู่ศูนย์กลางกายของ มหาหุตะเหมือนการชาร์จแบตเตอรี่ ดวงบุญก็สว่างโพล่ง สีสว่างบริสุทธิ ห่อหุ้มดวงธรรมที่ทำให้เป็นกายมนุษย์หยาบ และธาตุธรรม เห็น จำ คิด รู้ จนสว่างไสวไปหมด มีความสว่างและขนาดใหญ่โตกว่าประชาชนทั้งเมือง แม้แต่ ดวงบุญในด้านสมบัติของพระราชายังสู้ไม่ได้

ผังจนถาวรอันมีดำนสนิทที่ทำให้เป็นมหาหุตะ ซึ่งแต่เดิมหุ้มดวงธรรม ที่ทำให้เป็นกายมนุษย์ หุ้มธาตุธรรม เห็น จำ คิด รู้ จึงถูกทำลายไปสิ้นเชื้อ ไม่เหลือเศษ ทำให้ผลแห่งมหากุศลบังเกิดขึ้น บุญจึงได้ช่องส่งผลสอดแทรกผัง รวยที่สุดในเมืองของยุคนั้นมาส่งผลแก่มหาหุตะอย่างเต็มที่